

Czwartek 12 maj 2005

4. wzywa Komisję oraz Państwa Członkowskie do zapewnienia, aby:
 - ustanowione zostały precyzyjne przepisy w celu zagwarantowania wydajnego i szerokiego udziału społeczeństwa w podejmowaniu decyzji w sprawie organizmów genetycznie modyfikowanych, w razie potrzeby poprzez zmianę Konwencji i jej załączników;
 - ustanowiony został trwały system porozumień finansowych w celu zapewnienia możliwości przewidzenia, jakie fundusze będą do dyspozycji;
 - mechanizm zgodności ulegał dalszej poprawie, w oparciu o uzyskane doświadczenia.
5. wzywa Komisję i Państwa Członkowskie do kontynuowania prac legislacyjnych w celu przyjęcia instrumentu prawnego, który wdroży art. 9 Konwencji w obrębie Unii Europejskiej;
6. wyraża swoje poparcie dla pracy innych właściwych organizacji międzynarodowych oraz Konwencji, w szczególności dla Protokołu z Kartaginy w sprawie bezpieczeństwa biologicznego; niemniej uznaje, że Konwencja z Aarhus jest odpowiednim forum dla rozważań na temat zasad horyzontalnych dotyczących dostępu publicznego do informacji, udziału społeczeństwa i dostępu do wymiaru sprawiedliwości w sprawach związanych ze środowiskiem;
7. wzywa państwa, które dotychczas tego nie uczyniły, do ratyfikowania Konwencji z Aarhus i Protokołu w sprawie rejestrów uwalniania i przenoszenia zanieczyszczeń przyjętego w Kijowie oraz do zachęcania innych państw spoza Europejskiej Komisji Gospodarczej Organizacji Narodów Zjednoczonych do przystąpienia do Konwencji, jeżeli wyrażą one taką wolę;
8. jest przekonany, że wkład, jaki mają wnieść posłowie do Parlamentu Europejskiego, wchodzący w skład delegacji WE, jest istotny i w związku z tym oczekuje, że będą oni mogli uczestniczyć w posiedzeniach koordynacyjnych UE w Ałmaty przynajmniej w charakterze obserwatorów, z prawem głosu lub bez takiego prawa;
9. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządóm i parlamentóm Państw Członkowskich, Sekretariatowi Europejskiej Komisji Gospodarczej Organizacji Narodów Zjednoczonych, z prośbą o rozpowszechnienie jej wśród wszystkich umawiających się Stron spoza UE.

P6_TA(2005)0177

Zmiany klimatyczne

Rezolucja Parlamentu Europejskiego w sprawie Seminarium Ekspertów Rządowych na temat zmian klimatycznych

Parlament Europejski,

- uwzględniając Protokół z Kioto do Ramowej Konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie Zmian Klimatycznych (UNFCCC) z dnia 11 grudnia 1997 r., a także przepisy proceduralne do jego wdrażania przyjęte na Konferencjach Stron w Bonn (lipiec 2001 r.), w Marrakeszu (listopad 2001 r.), w New Delhi (listopad 2002 r.), w Mediolanie (grudzień 2003 r.) i w Buenos Aires (grudzień 2004 r.),
- uwzględniając decyzję Dziesiątej Konferencji Stron o zwołaniu w maju 2005 r. Seminarium Ekspertów Rządowych w celu promowania nieformalnej wymiany informacji na temat działań łagodzących i dostosowawczych, służących jako wsparcie dla Stron w ich wysiłkach na rzecz znalezienia właściwych rozwiązań w związku ze zmianami klimatycznymi, a także na temat działań podejmowanych przez ich rządy w zakresie wdrażania przyjętych przez nie zobowiązań w kontekście UNFCCC i Protokołu z Kioto,
- uwzględniając własne rezolucje w sprawie zmian klimatycznych, a w szczególności rezolucję z dnia 13 stycznia 2005 r. w sprawie wyników Konferencji z Buenos Aires w sprawie zmian klimatycznych⁽¹⁾,
- uwzględniając art. 108 ust. 5 Regulaminu,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2005)0005.

Czwartek 12 maj 2005

- A. mając na uwadze, że zmiany klimatyczne są jednym z podstawowych wyzwań XXI wieku i że mają w skali światowej niekorzystny wpływ na środowisko naturalne, jak również negatywne skutki gospodarcze i społeczne oraz że przewiduje się, iż wpłyną one niekorzystnie na zrównoważony rozwój i warunki życiowe milionów ludzi na całym świecie,
- B. mając na uwadze, że UNFCCC, która weszła w życie dnia 21 marca 1994 r. i została ratyfikowana przez 189 Stron, ustanawia ramy działań zmierzających do stabilizacji koncentracji gazów cieplarnianych w atmosferze w celu zapobieżenia ich „niebezpiecznej antropogenicznej ingerencji” w system klimatyczny,
- C. mając na uwadze, że Protokół z Kioto do UNFCCC wszedł w życie 16 lutego 2005 r., po jego ratyfikowaniu przez 146 państw oraz regionalnych organizacji integracji gospodarczej, które reprezentują 61,6 % emisji gazów cieplarnianych z 1990 r. przedstawionych w Załączniku I,
- D. mając na uwadze, że Protokół z Kioto ustanawia obowiązujące cele zmniejszania emisji na lata 2008-2012 dla państw wyszczególnionych w Załączniku I; mając na uwadze, że Protokół zawiera również postanowienie, że rozpatrywanie zobowiązań na następne lata należy rozpocząć przynajmniej na siedem lat przed zakończeniem pierwszego okresu zobowiązań,
- E. mając na uwadze, że na spotkaniu Dziesiątej Konferencji Stron (COP-10) w Buenos Aires w grudniu 2004 r. podjęto decyzję o zwołaniu w maju 2005 r. Seminarium Ekspertów Rządowych w celu promowania wymiany informacji między Stronami na temat działań łagodzących i dostosowawczych oraz strategii politycznych i środków na rzecz wdrażania istniejących już zobowiązań,
- F. mając na uwadze, że kraje rozwinięte ponoszą główną odpowiedzialność za emisje gazów cieplarnianych i z tego powodu powinny odgrywać wiodącą rolę w procesie zmniejszania emisji; mając na uwadze, że Parlament Europejski systematycznie wzywał Unię Europejską do utrzymania tej wiodącej roli,
- G. mając na uwadze, że cele przyjęte w Protokole z Kioto stanowią istotny warunek globalnej strategii dotyczącej zmian klimatycznych, jednakże należy wyznaczyć dalsze cele na okres po roku 2012, tak by zapewnić inwestycje w zakresie źródeł energii o niskiej emisji dwutlenku węgla, technologii o niskiej emisji gazów cieplarnianych oraz energii odnawialnej, a także unikać inwestowania w niedostosowaną infrastrukturę energetyczną; mając na uwadze, że przeciwdziałanie zmianom klimatycznym stwarza także możliwości i bodźce do wprowadzania innowacji zgodnych z celami przyjętymi w Strategii Lizbońskiej,
- H. mając na uwadze, że do Ramowej Konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie Zmian Klimatycznych i Protokołu z Kioto należy także włączyć cel utrzymania średniego światowego wzrostu temperatur o maksymalnie 2°C powyżej poziomu z okresu sprzed industrializacji,
- I. mając na uwadze, że zgodnie z ostatnimi raportami naukowymi, istnieje w przybliżeniu 85 % ryzyko przekroczenia limitu +2°C, w przypadku, gdy koncentracja gazów cieplarnianych utrzymana zostanie na poziomie 550 ppm (równoważnik CO₂) i ryzyko 50 % przy założeniu, że poziom ten wyniesie 450 ppm; mając jednakże na uwadze, że w raportach tych podkreślono, że świat może mieć znacznie mniej czasu, niż zakładano poprzednio, by uniknąć przekroczenia średniego wzrostu temperatur w skali światowej o 2°C powyżej poziomu z okresu sprzed industrializacji i w ten sposób zapobiec niebezpiecznym zmianom klimatu; mając na uwadze, że może zaistnieć konieczność bardziej radykalnego zmniejszenia emisji w niedalekiej przyszłości przez wszystkie większe podmioty emitujące gazy cieplarniane i podkreślając w związku tym istotne znaczenie zwiększenia wysiłków w skali światowej;
1. z zadowoleniem przyjmuje podjętą w Buenos Aires decyzję o zorganizowaniu Seminarium Ekspertów Rządowych; wyraża jednak żal, że pomimo starań czynionych przez delegację UE, Dziesiąta Konferencja Stron przyznała jedynie niewielki zakres uprawnień uczestnikom tego spotkania;
 2. jest głęboko przekonany, że Unia Europejska powinna utrzymać swoją wiodącą rolę w międzynarodowych wysiłkach na rzecz przeciwdziałania zmianom klimatycznym; podkreśla, że niezbędne jest prowadzenie polityki UE w tym zakresie na trzech płaszczyznach: redukcja energochłonności gospodarki UE rzędu 2-2,5 % rocznie, znaczne zwiększenie udziału alternatywnych źródeł energii w całkowitym użytkowaniu energii, a także znaczne zwiększenie wsparcia dla badań naukowych

Czwartek 12 maj 2005

w zakresie trwałości zaopatrzenia w energię; podkreśla, że sektor transportu stanowi największe wyzwanie i dlatego należy wprowadzić nowych, innowacyjnych polityk w celu zmniejszenia emisji gazów wytwarzanych w transporcie drogowym, lotniczym i morskim; wzywa Komisję do przedstawienia propozycji opłacalnych działań zmierzających do rozwiązania tych problemów;

3. z zadowoleniem przyjmuje konkluzje Rady Europejskiej przyjęte w Brukseli w dniach 22-23 marca 2005 r., a w szczególności fakt uzgodnienia celów zmniejszenia emisji rzędu 15-30 % do roku 2020 dla grupy państw wysoko rozwiniętych; wyraża jednak ubolewanie, że Rada Europejska nie dała żadnych wskazówek w zakresie celów zmniejszenia emisji w perspektywie długoterminowej oraz sugeruje, by wprowadzić wymóg takich redukcji rzędu 60-80 % do 2050 roku;

4. wzywa Komisję i Państwa Członkowskie, by w imieniu Unii Europejskiej przedstawiły na zbliżającym się Seminarium Ekspertów Rządowych propozycję dotyczącą przyszłego systemu, który będzie spójny z wyznaczonym przez UE celem utrzymania średniego światowego wzrostu temperatur na poziomie nie przekraczającym 2°C powyżej poziomów z okresu sprzed industrializacji, przy założeniu, że globalna emisja gazów cieplarnianych osiągnie najwyższy poziom w nadchodzących dwóch dziesięcioleciach i w którym przestrzegane będą zasady równości, trwałości, odpowiedzialności i zdolności do działania;

5. wzywa Komisję i Państwa Członkowskie do przedstawienia propozycji przyszłej strategii stanowiącej kontynuację postanowień przyjętych w Protokole z Kioto i opartej o innowacje ekologiczne oraz rozwój technologii w zakresie ochrony środowiska, koncentrującej się głównie na sektorach energii i transportu, a także do przyznania jej priorytetowego znaczenia w niektórych inicjatywach politycznych, takich jak Plan Działania na rzecz technologii w zakresie środowiska naturalnego, Siódmy Program Ramowy Badań Naukowych, itp.; należy zacieśnić współpracę z wieloma państwami, a zwłaszcza z państwami wysoko rozwiniętymi;

6. nalega, by Seminarium Ekspertów Rządowych skoncentrowało swe prace wokół metod umożliwiających podjęcie skutecznych i właściwych działań w odpowiedzi na zmiany klimatyczne w kontekście UNFCCC i Protokołu z Kioto po roku 2012; zwraca się o opublikowanie pisemnego sprawozdania przedstawiającego wyniki Seminarium, które zostanie uwzględnione w oficjalnych negocjacjach w sprawie zobowiązań na okres po roku 2012, które rozpoczną się w 2005 r.;

7. uważa, że przyszły system powinien opierać się na wspólnej, ale zróżnicowanej odpowiedzialności, na kontynuacji i intensyfikacji działań zmierzających do zmniejszenia emisji oraz na zaangażowaniu w te działania większej liczby państw, w szczególności z jednej strony Stanów Zjednoczonych, a z drugiej Indii, Chin i innych dynamicznie rozwijających się krajów; dlatego ponagla Komisję i Państwa Członkowskie do podkreślenia konieczności ochrony klimatu w dialogach prowadzonych z partnerami międzynarodowymi, w szczególności z USA, Chinami i Indiami;

8. uważa, że przedsiębiorstwa konkurujące na scenie międzynarodowej, szczególnie w energochłonnych dziedzinach przemysłu, muszą przyjąć stanowiska sektorowe wobec przyszłych międzynarodowych celów zmniejszania emisji, by zapewnić jednolitą płaszczyznę działania na poziomie międzynarodowym; wzywa Komisję i Państwa Członkowskie do przyjęcia w debatach takiego właśnie podejścia sektorowego;

9. przyznaje, że istnieje potencjalne zagrożenie przeniesienia środka ciężkości emisji CO₂ do krajów rozwijających się o najbardziej zaawansowanej gospodarce;

10. wzywa kraje, które nie ratyfikowały Protokołu z Kioto, aby uczyniły to jak najszybciej; nakłania USA i Australię, by rozważyły podjęte przez nie decyzję o nieprzystąpieniu do Protokołu i by w pierwszym etapie dotrzymały swoich zobowiązań dotyczących zmniejszenia emisji do poziomu z roku 1990, przyjętych w ramach UNFCCC;

11. wzywa Komisję do uwzględnienia w analizach kosztów i korzyści dotyczących polityki przeciwdziałania zmianom klimatycznym możliwości przyjęcia granicznych środków dostosowawczych w handlu kompensujących korzyści w zakresie konkurencyjności, z jakich mogliby korzystać producenci w krajach uprzemysłowionych nie podlegających ograniczeniom w zakresie emisji CO₂.

12. podkreśla konieczność zwiększenia pomocy finansowej na działania dostosowawcze w krajach rozwijających się, ze szczególnym uwzględnieniem krajów najbardziej opóźnionych w rozwoju; dodatkowo podkreśla, że rozwój gospodarczy jest prawem wszystkich krajów rozwijających się; przyznaje jednakże, że kraje rozwijające się nie powinny powielać złych praktyk krajów uprzemysłowionych w zakresie zanieczyszczenia środowiska i dlatego UE powinna opracować solidne mechanizmy, np. poprzez agencje Państw Członkowskich UE udzielające kredytów eksportowych, by pomóc krajom rozwijającym się w dokonaniu skoku technologicznego w sektorze energii i transportu, w celu popierania stosowania metod rozwojowych o niskim zużyciu węgla;

Czwartek 12 maj 2005

13. wzywa Komisję i Państwa Członkowskie do dokonania wymiernego postępu w kierunku gospodarki o niewielkim zużyciu węgla; zachęca Państwa Członkowskie, by wymieniały się swoimi doświadczeniami i dobrymi praktykami między sobą oraz je z państwami z innych części świata;
14. wzywa nadchodzącą Prezydentę Brytyjską i Austriacką do zapewnienia, że rytm prac nad problematyką zmian klimatycznych zostanie utrzymany, a nawet przyspieszony, a jednocześnie zwiększony zostanie zakres zobowiązań i liczba partnerów międzynarodowych zaangażowanych w ten proces;
15. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządowi i parlamentom Państw Członkowskich oraz Sekretariatowi UNFCCC, z prośbą o rozpowszechnienie go wśród umawiających się stron spoza UE.

P6_TA(2005)0178

Sytuacja w Sudanie

Rezolucja Parlamentu Europejskiego w sprawie sytuacji w Sudanie

Parlament Europejski,

- uwzględniając wszystkie odnośne rezolucje Rady Bezpieczeństwa ONZ, w tym rezolucję nr 1593(2005) w sprawie sytuacji w Sudanie oraz rezolucję nr 1564(2004), zgodnie z którymi został przedstawiony raport Międzynarodowej Komisji Śledczej w sprawie Darfuru dla Sekretarza Generalnego ONZ z dnia 25 stycznia 2005 r.,
 - uwzględniając plan działania dla Darfuru, uzgodniony między ONZ i rządem Sudanu dnia 5 sierpnia 2004 r.,
 - uwzględniając porozumienie pokojowe zawarte pomiędzy rządem Sudanu a Sudańskim Ludowym Ruchem /Armią Wyzwolenia (SPLM/A) w dniu 9 stycznia 2005 r. w Nairobi,
 - uwzględniając własną rezolucję z 16 września 2004 r. w sprawie sytuacji humanitarnej w Sudanie⁽¹⁾ oraz rezolucję Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE nr AKP-UE 37777/05 z 21 kwietnia 2005 r. w sprawie sytuacji w Sudanie,
 - uwzględniając raport ONZ z dnia 26 kwietnia 2005 r. w sprawie sytuacji w Sudanie,
 - uwzględniając art. 108 ust.5 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że porozumienie pokojowe przewiduje oddzielne siły zbrojne, wycofanie 91 000 żołnierzy oddziałów rządowych z południa kraju w terminie dwóch i pół roku oraz oddziałów Sudańskiego Ludowego Ruchu Wyzwolenia z północy kraju w terminie 8 miesięcy, równy podział zasobów ropy oraz przeprowadzenie po 3 latach wyborów,
 - B. mając na uwadze, że Rada Bezpieczeństwa ONZ zdecydowała w rezolucji nr 1593(2005) o przekazaniu sprawy dotyczącej sytuacji w Darfurze począwszy od lipca 2002 r. do Międzynarodowego Trybunału Karnego,
 - C. mając na uwadze, że podpisanie porozumienia pokojowego w Naivasha dnia 31 grudnia 2004 r. zostało przyjęte z zadowoleniem, a mimo to nadal stosowana jest przemoc przez wszystkie strony w Darfurze, do czego przyczynia się naruszanie przez rząd Sudanu porozumienia o zawieszeniu broni poprzez ataki z powietrza oraz poprzez odmowę rozwiązania Janjaweed i postawienia odpowiedzialnych za zbrodnie przed sądem; wyrażając zaniepokojenie odnotowanym ostatnio radykalnym wzrostem przypadków naruszeń zawieszenia broni przez rebeliantów,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2004)0012.